

עין משפט
גר מצוה

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה ורב יוסף וכו'
בשטר וחכמים כ"ל ותיבת חוב
נחתה:

מוס' ר"י הזקן

[illegible][illegible]

פיר זייטן אין זע הארץ
אלא בבגדים מעולים שהאש
שהן שוין כך וכך אלא א
לה וז' זה מקדשת עדיין עד ש
שתשומי אות

גדליה ליקרב דלויס מאן דפליג דאין
דימוי אלס גנראה ונדמה ושי"מ יס
דימוי בדמים פ' יס מורה דימוי
דבדד שאל קדוש אלס דלמי כגון
והשפחילה לא הקדישה אלס לדמיה
ששפמכר ויקדשו דמי חזיה שהרי
ליקרב לתאלין לא יסיה דלויס ואפי'
עלה מורה דלמי לדחות מעל
המזבח לעולם ולא לתרין ימי דימוי
אלס דבדד שהקדש לגופו ליקרב
ויסיה למח לי למימר הכי דמיה שי"מ
דימוי בדמים ודימוי מעיקרא
והלא יא אפשר דלמי מעיקרא אלס
יהא דימוי בדמים^א ויש לומר דאשכח
דימוי מעיקרא אע"ג שקדוש קדושה
הבדוק דלמחר ר' יוחנן פ' נגמר
הדין (סנהדרין דף מו.) כגון אלס חלל
והפרש קדושה^ב ובעד עבודת כוכבים
וחזר בו והואיל ונדמה כשעבד עבודה
כוכבים משום דזבח רשעים מועבה^ג
דימה ולא דוקא נקט הכס והפרש
קדושה ואלה^ד הפירש עבד עבודה
כוכבים ואלה^ה הפירש קרבן אשכח
הי דימוי מעיקרא^ו דהא ר"י הוא
דלמי ליה דימוי מעיקרא הי דימוי
מלמי משום אידך מילתא דרבי יוחנן
דאשכח^ז הכס אלס חלל עבודת כוכבים
ונשפחה וחזר ונשפחה דלא מני
למימור דנשפחה חתילה כיון דשטות
היא לאו בר הפשה הוא^ח נקט גמי
דימוי קרבן ועבד עבודה כוכבים
ואשכחן קרבן קדושה דמים אע"ג
דלא הי דימוי מעיקרא כגון המפרש
נקבה לפסחו וילנה זכר והי קדושה
דמים דאין פסח בן מנקה ולא הי
דימוי מעיקרא שהרי הולך דלוי
להקריב ויש ספרים דגרסין שי"מ
קדושה דמים מדה^ט ומפרש דומה
תמורתה מליקרב מדקתי תמורתה
מלא רב ולא הויא דבר דאשכחיה
תמורתה מליקרב מדקתי תמורתה
נמי פליגי^י רב יוסף

[illegible]

מאחוריהם כמו שנבאר לקמן). צוואה כדמפרש. בכל דבר. שלא אמר לה
 לה לה הקדש' לי בשיראן אלו. לא סמכא רעתא. שהיו שורן כמו שאמר
 שם אוקן. אבל שמו לו חזרה כי דאי קדושות דהריל כמאן דהוי הקדש' לי בזה לאחר
 שהספך. דאמרין בכל וכתב בספך. וזקא ויזא דיקין. סקצון ערבו.

ונחמה: יש דיוחיו בדמים. יש מורה
 דיוחיו בדבר שאינו קדוש אלא לדמו
 כיון וז שמחלה לא הקדישה אלא
 לדמים שמתכו וקדשו דמי שהיה
 שהרי ילקד לתלפין לא היה ראוי
 ואפ"ה כל ענה מורה דיוחיו לדמות
 מעל המזבח לעולם ולא אמרין
 אין דיוחיו אלא בדבר שהקדיש לגופו
 ילקד: פסק. והיה ליה בתקדש
 לתלפין: מונה והולך הוא. ורישא
 דמילתא הוא דהא חמי פרוטה לא
 בר תלפין הוא: כיון דאמר כפרוטה
 פסק. ולא היה תחילת דבורו אלא
 לתלפין וענה נומר שמקדש לתלפין:
 כל ביומיה. הוולג ודמקדש לגומיה
 היס: לפני בני. והסם גדולים
 ועשאוהו שלח לקדש: או דילמא
 כפר כפרוטה. דמדת יעד דבכזר
 מפרוטה לא מקדשה ופרתו לא אחר
 על פרוטה אלא שחקנה לו כשמשנה:
 קרקעך בחוק. כשחזיק בה:
 לא לרבי קדוש. ששמו אותן
 שמה. ורבי קדוש. שנקלס: לרבי
 שמה. וכיון שלח שמהא מחלה אינה
 מקדשת כדמפרש ואזיל: בכל דכו.
 התקדש לו כיון כמו שזן ולא לרבי
 שמה דבזר מפרוטה לא שוו: או
 דלמך. התקדש לו במחשבו וזו
 והרי כך אלו בדמיהס: ושון חמשין.
 מיחו לא "שמהא בקיאים קודם לכן:

שומא אי דאמער לה חמשין ולא שווי חמשין
ג' דאמער חמשין ושווי חמשין ירבה אמר לא
שווי חמשין רב יוסף אמר צריכי שומא כיון
ש'שומא לא סמכה דעתה איכא דאמרי בכל דהו
אמר שוה כסף הרי הוא ככסף מה כסף דקיין
אף

גדלה ידעה גרסין נמי ש"מ תלת כמו בשמעין והסם ע"כ אין
 נמי קדוש ואיה קריבה וא"ת למח ליהל לרבי יוחנן לאשמועיה
 לומר משום דפלוגתא היא בפרק בתרא דכריתות (סס) דפלגי בה
 אלא פריך עלה דרבי יוחנן כי הוי דפריך בסוף כריתות (סס) עלה
 חיל ודעה ידעה דפריך עלה מרבי שמעון מהאי דאמר ויתפרסם
 [סכת] ליהל וכו' ריעה עד שיסכתא יומכר [ויחיה דמיו פסח] ורבי
 יעשה עלה מדרגין דקאמרי כרש"י ריעה עד שיסכתא ועוד כיון
 ומתני' דתמורה דתנן פרק אלו קדשים (דף יח:) גבי מפרסם נקבה
 היינו טעמא דפריך מרבי שמעון משום דכבישא אפילו רבנן מדי
 יבנה מינו דנחמא ביה קדושת דמיס נחמא ביה נמי קדושת הגוף
 וכן מדי שרי א"י קדושת דמיס תלה בשופות ומלמלת דרבי יוחנן
 רבא הוה מוכיז מרבי שמעון אל אמרנא לסויסמיה מדרגין ומתחילא
 בפרושה וחצי"ך בפרושה. ואם תאמר אמאי לא יועיל והא לא
 ואיה מתרבי אלא למח שמועת אבל אם היינו יודעים שמתרבי
 הו מיידי דאמר לא בלשון קדושין א"י ה"ז דהו פשטו קדושין
 לא לישט ללעיל (דף קז:) א. **חצי"ך** בפרושה הו וחצי"ך בפרושה
 ר"י דמיידי בנטות קטנות דקדושין הו ניהו דאי בגדולות
 דשליח לא עדיף ממשלחו דבאר נותן דקאמר לאו דוקא שהרי
 עמי שמי פרוטות כאליו הנינים בעלמם מקדושין אבל בפרושה היא
 פרוטה"ס ו"ל שזכר לאהה מהם כגון רחל לראובן ואלה לשמעון
 כיון דפרס א"י קניית כנסת שיעלה להו כמו בתו והדר עמי
 דס קדושין קאמר דכפ' בקווערס" ותימה דלקמן פ"ב (דף מה.)
 יביר א"ס י"ס כי שוה פרוטה מקדושת ומשמע שמין את הוייר
 ויזש לומר דליושא דאמר בכל דהו כולי ענינא לא פלגי
 קאמר ואם רואה לקדש בשטר שמין את המהיל
 י"מ ח"י מקדושת אקדש שאין בו שוה פרוטה מעטם שטר:

נזכר דלא הן ולא דימיון קרבי, תוס' המורה נה: ו. מ"י נתן לה שתי פירושים
בכפיו היינו דאמרין או דילמא הכי קאמר ניהולו קדושי האידינא ולי לא ליגזר
ומידה של סחר למחר או דאלי לזכר למימי' קדש' וז"ל. וכן שבו חללי קדושתהון לא
אפי' אמר לה בכל דהו מליגי לאיבא דאמרי דבעין דקדין בשעת הקדושין.

מסורת הש"ס

[illegible]

גליון תש"ס

ז' בתר נותן ומקבל. עין
ב"ח לו ע"א:

מוסף חז"ל

[illegible]

מוסף תוספות

[illegible]

עכשיו ואמר לה הכל
ער למחר ואלו היתה
נופא, תוס' הרא"ש, ס. דהא
הרא"ש.